

QUI SAP QUE ?

La lluna plena es reflectia entre els vidres donant claror a l'estança, a on es respirava una certa olor a misteri, només entrar, les nostres mirades observaven cada quadre que penjava de les parets representant excèntriques escenes i no gaire definides, eren pintures amb poca llum.

La dona que ens va obrir la porta, fins i tot feia un cert olor a misteri de la vida.

Una llàntia petita de color vermell era l'únic llum, feia una llum tènue que il·luminava l'espai, un espai reduït a cinc metres quadrats. A la dreta, una taula rodona amb tres cadires fosques que, per la poca il·luminació que hi havia, no es podia saber ben bé de quin color eren. Sobre la taula, unes cartes alineades al centre i paral·leles a elles un drap de color lila tapava alguna cosa en forma rodona. A la esquerra de la taula, un buró en el que minúscules espelmes enceses desprenien olor a roses i al costat de cada espelma, figures de sants i verges reflectides per la calidesa de les flames. Al fons, una finestra amb el vidre escardat i sobre la lleixa, al racó, una filera de mussols de diferents tipus i colors.

Deien que era molt bona, tothom parlava bé d'ella, encara que el preu a pagar era més elevat del que solien cobrar altres persones que es dedicaven al mateix.

Quan ens va fer seure al voltant de la taula, el primer que ens va sobtar d'aquella dona, eren les ungles llarguíssimes, pintades d'un color marró intens, a més a més, portava els cabells llargs i pèl-rojos que li tapaven part de la cara blanquinosa. Tenia els ulls blaus pintats amb una ratlla negra per sota les parpelles i la seva vestimenta era molt peculiar, lluïa una túnica estampada en colors foscos, ampla i llarga fins als peus.

Tot el seu aspecte com tot el que l'envoltava era misteriós, semblava d'un altra món.

Aquella senyora enigmàtica amb la mirada fixa, començar a remenar el que duia entre les mans i amb veu tranquil·la, va parlar. Ens deia coses que no volíem escoltar, la seva expressió era exaltada i al agafar-nos de les mans, vam notar una certa vibració interior, sentim com si la sang bullís per tot el nostre cos, a les hores va continuar parla'n fins arribar a esbrinar el més profund de la nostra intimitat. Les respostes sense preguntes eren sorprenents, ens deixaven sense respiració.

De fet, el futur és incert, però havíem anat per això. No podíem continuar escoltant més, ja que a poc a poc una por interior va mesurar els nostres sentiments, fins que vam dir:- " ja n'hi ha prou" - i ens vam aixecar de la cadira.

Un cop fora d'aquell lloc i d'aquella situació, les cames ens feien figa! Les mans ens tremolaven! No podíem pronunciar cap paraula! Únicament podíem entrecreuar les nostres mirades i esperar que tot allò que havíem escoltat no sigues veritat.

Tres hiverns han passat i ahir, es complien les primeres prediccions.

La iaia de noranta tres anys a tornat a fumar i s'ha quedat prenyada.....

Ara, qui sap que ?

Fada